

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 194/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. O., PhD., B., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v B. sťažovateľovi nezaplatilo náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá mu bola priznaná uznesením Okresného súdu Bratislava II z 13. júla 2004 č. k. E 946/02-19, pričom uznesením Okresného súdu Bratislava II z 30. novembra 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 v spojení s opravným uznesením č. k. 37 Er 2/05-34 z 18. januára 2006 boli odmietnuté námietky povinného proti exekúcii, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. O., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2008 doručená sťažnosť JUDr. R. O., PhD., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) tým, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v B. (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) mu nezaplatilo náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá mu bola priznaná uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) z 13. júla 2004 č. k. E 946/02-19, pričom uznesením Okresného súdu Bratislava II z 30. novembra 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 v spojení s opravným uznesením č. k. 37 Er 2/05-34 z 18. januára 2006 boli odmietnuté námietky povinného proti exekúcii. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. januára 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že návrhom na nariadenie výkonu rozhodnutia sa krajské riaditeľstvo v postavení oprávneného domáhalo proti sťažovateľovi ako povinnému nariadenia výkonu rozhodnutia na základe pokutového bloku č. 000528/22 na 300 Sk. Konanie o súdny výkon rozhodnutia bolo vedené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. E 946/02. Uznesením okresného súdu č. k. E 946/02-19 z 13. júla 2004 tento návrh na výkon rozhodnutia proti sťažovateľovi zamietol z dôvodu, že uvedený pokutový blok bol paaktom, a súd zaviazal krajské riaditeľstvo zaplatiť mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 772 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Proti tomuto uzneseniu krajské riaditeľstvo odvolanie nepodalo, a preto sa uznesenie stalo právoplatným 16. augusta 2004 a vykonateľným 27. augusta 2004.

Návrhom na vykonanie exekúcie z 2. decembra 2004 sa sťažovateľ v postavení oprávneného domáhal proti krajskému riaditeľstvu ako povinnému vykonania exekúcie za účelom vymoženia prisúdených trov právneho zastúpenia v sume 772 Sk. Konanie je vedené dosiaľ Exekútorským úradom JUDr. V. Š. pod sp. zn. Ex 79/04. Súdna exekútorka vydala 3. februára 2005 upovedomenie o začatí exekúcie. Krajské riaditeľstvo podalo 22. februára 2005 ako povinný námietky proti exekúcii, ktoré okresný súd uznesením z 30. novembra 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 ako oneskorene podané odmietol; zároveň týmto uznesením v spojení s opravným uznesením z 18. januára 2006 č. k. 37 Er 2/05-34 zaviazal krajské riaditeľstvo zaplatiť sťažovateľovi ďalšiu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 400 Sk.

Následne 18. februára 2006 súdna exekútorka vydala exekučný príkaz sp. zn. Ex 79/04, ktorým prikázala Štátnej pokladnici z účtu povinného krajského riaditeľstva vyplatiť súdnej exekútorke exekvovanú pohľadávku a trovy exekúcie. Štátna pokladnica na príkaz reagovala stanoviskom z 2. marca 2006, v zmysle ktorého odmietla exekučný príkaz vykonať s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Štátnej pokladnici“), podľa ktorého prostriedky na účte klienta Štátnej pokladnice nepodliehajú výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu (s výnimkami uvedenými v citovanom ustanovení, ktoré sa však na vec nevzťahujú).

Vzhľadom na skutočnosť, že krajské riaditeľstvo podľa názoru sťažovateľa neplnilo a nemieni plniť uvedenými súdnymi rozhodnutiami mu uložené povinnosti, sťažovateľ sa podnetom na podanie upozornenia prokurátora z 21. marca 2006 adresovaným Krajskej prokuratúre v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) domáhal zjednania nápravy podľa ustanovenia § 28 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Krajská prokuratúra prípisom zo 17. mája 2006 č. k. Kd 2077/06-13 sťažovateľovi oznámila, že podnet ako nedôvodný odkladá, keďže sa necíti byť príslušná zjednať nápravu v konaní orgánu verejnej správy, ktorý nerešpektuje právoplatné rozhodnutie súdu.

Vyhlásením o majetku zo 6. júna 2006 adresovaným súdnej exekútorke krajské riaditeľstvo uviedlo, že nemá vlastný majetok, ani iné finančné príjmy získané iným spôsobom, ktoré by neboli odvádzané do Štátnej pokladnice. Uviedlo tiež, že ako rozpočtová organizácia zriadená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo vnútra“) je plne napojená cez zriaďovateľa na prostriedky štátneho rozpočtu. Vo svojej činnosti využíva hnutel'ný a nehnuteľný majetok štátu, resp. majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu, ktorý spravuje v intenciách zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“). Svoje príjmy odvádza v plnom rozsahu do Štátnej pokladnice vrátane príjmov získaných z uhradených alebo vymožených pohľadávok štátu. Ďalej povinný poukázal na ustanovenie § 8 ods. 10 zákona

č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), podľa ktorého výkonu rozhodnutia nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu; hnutel'ný a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu nepodlieha výkonu rozhodnutia.

Súdna exekútorka vzhľadom na uvedené vydala 4. septembra 2006 pod sp. zn. Ex 79/04 upovedomenie o začatí exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky a exekučné príkazy na vykonanie exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky, ktorými súdnym exekútorom JUDr. L. B., T., a JUDr. L. Á., B., prikázala nimi vymožené pokuty v prospech krajského riaditeľstva za priestupky v doprave vyplatiť sťažovateľovi ako oprávnenému až do výšky v jeho prospech exekvovanej pohľadávky. Proti uvedeným upovedomeniam o začatí exekúcie podalo krajské riaditeľstvo 21. septembra 2006 námietky, v ktorých poukazovalo na to, že predmetom exekúcie nie je pohľadávka krajského riaditeľstva ako povinného, ale že súdna exekútorka exekvuje príkazom pohľadávku štátu v správe krajského riaditeľstva, čo je podľa § 18a zákona o správe majetku štátu neprípustné. Súdny exekútor JUDr. L. B. prípisom z 12. septembra 2006 oznámil, že v prospech krajského riaditeľstva žiadnu exekúciu nevedie. Súdny exekútor JUDr. L. Á. prípisom z 21. septembra 2006 oznámil, že exekučný príkaz súdnej exekútorke JUDr. V. Š. považuje za bezpredmetný.

Sťažovateľ sa domáhal nápravy podaním sťažnosti na postup krajského riaditeľstva adresovanou Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Úradu kontroly ministra vnútra Slovenskej republiky 23. októbra 2006. Ministerstvo vnútra 23. októbra 2006 sťažnosť postúpilo na vybavenie Prezídiu Policajného zboru, ktoré prípisom z 5. februára 2007 č. PPZ-637/OKS-St'-2006 oznámilo, že žiadnu nápravu nezjedná, s odôvodnením, že nie je oprávnené zasahovať do exekučného konania a že sa sťažovateľ má obrátiť na konajúceho súdneho exekútora.

Konajúca súdna exekútorka vydala 24. apríla 2007 pod sp. zn. Ex 79/04 upovedomenia o začatí exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky a exekučné príkazy

na vykonanie exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky, podľa ktorých prikázala dlžníkom krajského riaditeľstva (od ktorých vymáha krajské riaditeľstvo exekučne pohľadávky z uložených pokút) vyplatiť pohľadávku z titulu pokuty priamo konajúcej súdnej exekútorke, a nie krajskému riaditeľstvu, ktoré by inak bolo oprávnené pohľadávku prijať.

Na to reagovalo krajské riaditeľstvo stanoviskom zo 14. mája 2007, v ktorom opätovne poukázalo na ustanovenie § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách, podľa ktorého výkon rozhodnutia podľa exekučného poriadku nepodliehajú odpísaním z účtu v banke prostriedky na účte poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z exekúcie je vylúčený aj hnutelný a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu. Taktiež poukázalo na ustanovenie §18a zákona o správe majetku štátu, podľa ktorého na majetok štátu v správe správcu (ktorým je aj krajské riaditeľstvo) nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, konkurzné a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov vrátane exekučného konania.

Výsledkom je stav, keď sťažovateľovi súdom právoplatne priznaná pohľadávka na trovách konania nie je dodnes vymožená a krajské riaditeľstvo sústavne ignoruje právoplatné rozhodnutie súdu a povinnosti ním uložené neplní.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Ústava v čl. 20 ods. 1 neustanovuje síce absolútne rovnaký obsah vlastníckeho práva všetkých vlastníkov ku všetkým veciam, ktoré môžu byť predmetom vlastníctva, ustanovuje však rovnaký zákonom ustanovený obsah svojho vlastníckeho práva. Vlastníci druhovo rovnakej veci musia mať rovnaký zákonom ustanovený obsah svojho vlastníckeho práva (PL. ÚS 38/95). V prípade, že ide o veci, ktoré môžu byť predmetom vlastníctva rôznych subjektov (napr. fyzických osôb, právnických osôb, štátu), všetci vlastníci musia mať zákonom určené práva a povinnosti bez ohľadu na povahu vlastníka (PL. ÚS 38/95). Správcovi, ktorý na základe zákona spravuje majetok štátu, nevzniká k tomuto majetku také právo alebo iná majetková hodnota, ktoré sa svojou povahou rovnajú alebo sú podobné

právu štátu k tomuto majetku, a ktoré preto musia byť predmetom ústavnej ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy tak, ako je jej predmetom vlastnícke právo štátu (porov. PL. ÚS 6/01). Majetok, ktorý je predmetom ochrany zaručenej podľa čl. 20 ústavy, zahŕňa nielen veci, ale aj práva a iné majetkové hodnoty (II. ÚS 19/97).

Vzhľadom na to je zrejmé, že predmetom ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je aj pohľadávka (právo ev. iná majetková hodnota) prisúdená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu, ako je to aj v tomto prípade.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) existujúcim majetkom sú tiež majetkové hodnoty, vrátane pohľadávok, na základe ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má prinajmenšom legitímnu nádej na ich zhodnotenie (Pine Valley Developments Limited a ostatní c. Írsko 1991, Hans Adam II. Lichtenštajnský c. Nemecko, 2001, Pressos Compania Neviera S. A. a ostatní c. Belgicko 1995). Článkom 1 dodatkového protokolu je teda chránené právo na pokojné užívanie majetku a tiež právo nebyť zbavený majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Podmienkou ochrany podľa citovaného ustanovenia je, že realizátorom zbavenia majetku musí byť štát (čo vyplýva z judikatúry ESLP napr. Bramelied c. Švédsko 1982, Schlumpf c. Francúzsko 1987, Mairitsch c. Rakúsko 1987). Štát môže zbaviť majetku fyzickú alebo právnickú osobu nielen aktívnym konaním, ale aj pasívne, a to vytvorením takých, najmä legislatívnych podmienok, ktoré umožnia tretím osobám neprimerane zasahovať do vlastníckeho práva.

Preto je zrejmé, že čl. 1 dodatkového protokolu chráni ako majetok aj pohľadávku prisúdenú právoplatným rozhodnutím súdu, čo je aj tento prípad; takáto pohľadávka je minimálne „legitímnou nádejou“ na získanie majetku v peniazoch.

Dôvodom, prečo sťažovateľovi prisúdená pohľadávka nebola dosiaľ vymožená, sú ustanovenia nasledujúcich právnych predpisov.

Podľa § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 citovaného zákona nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, konkurzné konanie a vyrovnacie konanie (vrátane nemožnosti vykonať exekúciu). Krajské riaditeľstvo je podľa § 21 ods. 1 a 4 zákona o rozpočtových pravidlách rozpočtovou organizáciou štátu [tak ako má na mysli § 1 ods. 1 písm. a) zákona o správe majetku štátu, keďže bolo zriadené ako rozpočtová organizácia ministerstva vnútra zriaďovacou listinou č. SH-725-1/6-06 z 8. októbra 1996], a teda je správcom majetku štátu podľa citovaného ustanovenia § 18a zákona o správe majetku štátu. Preto nemožno exekúciou príkazom peňažnej pohľadávky podľa § 105 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) postihnúť ani pohľadávku štátu vyplývajúcu z uloženia pokuty v priestupkovom konaní, ktorú napríklad uložilo v priestupkovom konaní krajské riaditeľstvo, keďže podľa § 13 ods. 3 posledná veta zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov ide o pohľadávku vo vlastníctve štátu. Navyše, štátne rozpočtové organizácie [§ 1 ods. 1 písm. a) zákona o správe majetku štátu] nemôžu podľa § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu nadobúdať majetok do svojho vlastníctva, čím je úplne znemožnená vymožiteľnosť pohľadávky proti takejto rozpočtovej organizácii.

Podľa § 6a ods. 8 zákona o správe majetku štátu pohľadávku štátu nemožno započítať jednostranným právnym úkonom. Započítanie pohľadávky štátu je možné písomnou dohodou za prísneho splnenia podmienok v tomto ustanovení výslovne uvedených.

Podľa § 12 ods. 7 zákona o Štátnej pokladnici prostriedky na účte klienta nepodliehajú výkonu rozhodnutia ani exekúcii odpísaním z účtu vedeného v Štátnej pokladnici (s výnimkami v tomto ustanovení uvedenými, ktoré sa však na túto vec nevzťahujú). Klientom podľa § 2a ods. 1 písm. a) zákona o Štátnej pokladnici je štátna

rozpočtová organizácia, teda aj krajské riaditeľstvo, ktoré ňou je podľa § 21 ods. 1, 4 a 5 zákona o rozpočtových pravidlách.

Podľa § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách výkonu rozhodnutia ani exekúcii nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu. Hnuteľný a nehnuteľný majetok obstaraný zo štátneho rozpočtu taktiež nepodlieha výkonu rozhodnutia ani exekúcii.

Výsledným efektom uvedených ustanovení zákona o správe majetku štátu, zákona o Štátnej pokladnici a zákona o rozpočtových pravidlách je skutočnosť, že pokiaľ štátny orgán, ktorý je rozpočtovou organizáciou štátu, je zaviazaný na základe právoplatného rozhodnutia súdu oprávnenému účastníkovi konania niečo zaplatiť, v prípade, ak neplní, nemožno ho exekúciou k plneniu donútiť. Keďže krajské riaditeľstvo ako štátny orgán vystupujúci vo svojom mene v súdnom konaní bolo zaviazané zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania a túto nezaplatilo, exekúcia zjavne nevedla k vymoženiu právoplatným rozhodnutím súdu priznanej pohľadávky, keďže krajské riaditeľstvo je rozpočtovou organizáciou štátu [§ 21 ods. 1, 4 a 5 zákona o rozpočtových pravidlách, § 2a ods. 1 písm. a) zákona o Štátnej pokladnici, § 1 ods. 1 písm. a) zákona o správe majetku štátu a správcom majetku štátu, § 1 ods. 1 písm. a) a § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu], a teda:

1) prostriedky poskytnuté mu zo štátneho rozpočtu, hnuteľný a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu, s ktorými disponuje, nemožno postihnúť exekúciou (§ 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách),

2) nemožno majetok štátu v jeho správe postihnúť exekúciou (§ 18 ods. 1 zákona o správe majetku štátu),

3) prostriedky nachádzajúce sa na účte krajského riaditeľstva v Štátnej pokladnici taktiež nemožno postihnúť exekúciou (§ 12 ods. 7 zákona o Štátnej pokladnici),

4) krajské riaditeľstvo má zákonom zakázané nadobúdať majetok do svojho vlastníctva (§ 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu), takže zákon vytvára podmienky na nevyožiteľnosť pohľadávok voči takémuto subjektu.

Za týchto okolností právna úprava ustanovená už citovanými zákonmi je v zjavnom rozpore s čl. 1 dodatkového protokolu, keďže štát svojím zákonodarstvom vytvoril také podmienky, že pohľadávku priznanú právoplatným rozhodnutím súdu proti štátnemu orgánu (ktorý je štátnou rozpočtovou organizáciou), a ktorý vystupuje vo vlastnom mene ako účastník občianskeho súdneho konania, nemožno žiadnym zákonným postupom reálne vymôcť. Pritom je úplne evidentné, že ochrana podľa čl. 1 dodatkového protokolu sa vzťahuje zaiste aj na pohľadávku priznanú právoplatným rozhodnutím súdu voči orgánu štátu, ktorý vystupoval ako účastník súdneho konania (ktorý má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania podľa § 19 OSP a § 21 ods. 1, 4 a 5 zákona o rozpočtových pravidlách). Za tejto situácie sa iba vytvára priestor na to, aby štátne orgány nerešpektovali právoplatné rozhodnutie súdu toho istého štátu.

Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 48/97 ústavu nemožno vysvetľovať spôsobom zakladajúcim porušenie medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ak je Slovenská republika účastníkom takejto zmluvy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti je podľa názoru sťažovateľa zrejmé, že ustanovenia § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách, § 18 ods. 1 zákona o správe majetku štátu a § 12 ods. 7 zákona o Štátnej pokladnici priamo odporujú čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 20 ods. 1 ústavy. Navyše, výklad týchto zákonných ustanovení v praxi krajského riaditeľstva taktiež odporuje čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy, čím sa jeho prax dostáva do priameho rozporu s ustanovením čl. 152 ods. 4 ústavy.

Požiadavke právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) tiež odporuje, aby fyzickej osobe bolo zákonom znemožnené exekučne vymáhať svoju pohľadávku na trovách súdneho konania prisúdenú jej právoplatným rozhodnutím súdu voči štátnemu orgánu (ktorý je rozpočtovou organizáciou). Naproti tomu niet prekážok (s drobnými výnimkami podľa Exekučného poriadku) pohľadávku na trovách konania exekučne vymáhať proti akejkolvek

inej právnickej či fyzickej osobe. Právne predpisy o správe daní a poplatkov, colné predpisy a trestnoprávne predpisy oveľa tvrdšie ako Exekučný poriadok poskytujú ochranu pohľadávkam štátu proti právnickým či fyzickým osobám. Za týchto okolností vlastnícke právo k pohľadávke fyzickej osoby proti štátu (štátnemu orgánu - rozpočtovej organizácii), i keď prisúdenej jej právoplatným rozhodnutím súdu, má oveľa menšiu ochranu ako vlastnícke právo štátu k pohľadávke voči fyzickej či právnickej osobe. Znamená to, že vlastníctvo druhovo rovnakej pohľadávky (právoplatným rozhodnutím súdu priznanej pohľadávky na trovách súdneho konania) nemá rovnaký zákonný obsah a ochranu, ako to vyžaduje čl. 20 ods. 1 ústavy. Zákonná úprava vytvára právny stav, ktorý je zbavením majetku tak, ako to má na mysli čl. 1 dodatkového protokolu. Zbavenie majetku je za tejto situácie takej intenzity, že fyzická alebo právnická osoba svoje dlhy voči štátu plniť musí a štát disponuje dostatkom prostriedkov na ich vymoženie, naproti tomu štát svoje dlhy proti fyzickým či právnickým osobám plniť nemusí, a tieto ani nemajú právny prostriedok svoje pohľadávky vymôcť. Pritom ide o druhovo rovnakú pohľadávku - pohľadávku priznanú právoplatným rozhodnutím súdu. Aj z tohto hľadiska uvedená situácia odporuje požiadavke právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky v Bratislave neplnením povinností zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu boli uložené uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 7. 2004 č. k. E 946/02-19, uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30. 11. 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. 1. 2006 č. k. 37 Er 2/05-34 porušilo právo sťažovateľa vlastníť majetok zaručené v článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež porušilo právo sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok zaručené v článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky v B. do 15 dní od doručenia tohto nálezu splniť povinnosti zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia uložené uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 7. 2004 č. k. E 946/02-19, uznesením Okresného súdu

Bratislava II zo dňa 30. 11. 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. 1. 2006 č. k. 37 Er 2/05-34.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky v B. je povinné sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 8.011,- Sk na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že krajské riaditeľstvo zásahom - nezaplatením dlhu sťažovateľovi priznanej náhrady trov, porušilo sťažovateľovo základné právo vlastníť majetok.

Ústavný súd zistil, že v danom prípade bola exekúcia riadne začatá a do vydania rozhodnutia ústavného súdu nebola ukončená. Na výzvu ústavného súdu, či exekučné

konanie stále prebieha, okresný súd listom č. Spr. 3312/08 doručeným mu 14. apríla 2008 odpovedal, že exekučné konanie stále prebieha a spis sa nachádza až do skončenia exekučného konania na dlhodobej lehote.

Okresný súd tým, že udelil poverenie na vykonanie exekúcie, predbežne konštatoval, že proti krajskému riaditeľstvu možno viesť exekúciu. O námietkach povinného, krajského riaditeľstva, sa nerozhodovalo meritórne, pretože boli vznesené oneskorene. Ústavný súd nad rámec rekapitulácie z dokumentov zaslaných mu okresným súdom spolu s listom č. Spr. 3312/08 zistil, že uznesením č. k. 37 Er 2/05-50 z 10. januára 2007 okresný súd zamietol námietky krajského riaditeľstva proti upovedomeniu o začatí exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky s tým, že námietky voči konkrétnemu spôsobu exekúcie sú neprípustné a zároveň ustanovenie § 107 Exekučného poriadku nemožno vykladať tak, že je možné vzniesť námietky aj voči následným upovedomeniam o spôsobe vykonania exekúcie.

Vo všeobecnosti a v zásade, avšak v limitoch subsidiarity, má ústavný súd právomoc rozhodovať o rozhodnutiach alebo zásahoch krajského riaditeľstva ako orgánu verejnej moci. V preskúmvanej veci však krajské riaditeľstvo vystupuje ako dlžník, ako povinný, nie ako nositeľ moci a nebráni sa mocensky, hoc by sa to mohlo zdať, vzhľadom na zákonodarcom danú právnu úpravu obmedzujúcu exekúciu voči zložkám, akou je krajské riaditeľstvo. Krajské riaditeľstvo v danej veci nevystupuje vrchnostensky, ale ako „bežný“ účastník konania - povinný. Ako účastník konania - povinný, sa bráni vznášaním námietok. Z uvedeného vyplýva, že v okolnostiach danej veci ústavný súd nemá právomoc zaviazať krajské riaditeľstvo, aby uhradilo sťažovateľovi jeho pohľadávku. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal ďalším orgánom, ktorý by vykonával exekúciu popri exekútorovi poverenom exekučným súdom počas prebiehajúceho exekučného konania.

Z dôvodu, že krajské riaditeľstvo nevystupuje vo veci mocensky (vrchnostensky), ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd napokon upozorňuje, že zámerne ponechal v uznesení rozsiahlu rekapituláciu, aby boli zreteľné právne problémy spojené s uplatňovaním pohľadávky voči krajskému riaditeľstvu (porov. napr. rozsudok ESLP *Burdov v. Rusko*, sťažnosť č. 59498).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2008